

на вили — самодива, дето потайните лесове сж пжлни с сенките на духове и весталки — може да бжде тжй импулсивна и безогледно преданна на интимни вжтрешни пожелания.

Идилията свжршва с това, че Калина отива подир мечкаря и че майка ѝ умира от скржб по джщера си и махаленски одумки. В повеста сжщественото почва след заминаването на Калина.

С една пластика на пжрвомайсторство и чрез един анализ на Калининото преживяване, което тя изпитва в вжлшебното царство на мечкаря — е изнесено преживяното: как у Калина става обрат.

Ето как го е дал писателя:

„Забрава двамата упои.

Тя се разтопи в мощните му прегрждки; отпустна глава на рамо. Той се превжрна на вихжр.

Тя беше зажаднала леха в градина, след джлга суша, за влага — той джждоносен облак, който носи пжрви гржм през пролет.

Преблестна пжрва мжлния; разтрепера се земята; слеха се леха и облжк,

И чак кога мечката до тех изржмжа и земя с лапи заблжска — те се сепнаха от сладко упоение.

Тя си издигна главата и тржпно срещнаха погледи.

Слжнцето беше залезло.

Вечерни сенки заслонили наоколо; подранил месец изви сжрп в източен небосклон и ги погали лжхжт на балканската нощ. Трепнаха пжрви звездици; небето премежна тжмен плащ; снишиха се, секаш, чукари, гората тайно зашушна — и Балканжн поде песен незнайна.

Калина сжлзи пророни.

Защо плачеше Калина? Сама тя туй незнаеше.

Дали по бащин дом ѝ домиля? Или умиление пред близки бжднини обгаряше гжрди ѝ? Или от сбжднато щастие очите сжлзи ронеха — тайна бе и за Калина.

Тя не знаеше, ала сжлзите се ронеха по пламнали ланити. И тя гледаше мжлчеливо през сжлзи настжпващата нощ.

Слела своето сжщество с силата на очаквания Мечкар цела година; почувствувала го близко, както себе си в сжкровени мигове; пламнала и изгорела в един джх — тя усети, че сжрдце ѝ истива от него; тя почувствува че не е това, което с години очига; Калина потрепера от изневера на вжзмечтани бленове.